

Františkovo slovo

č.231

Papež: Z odvážné pokory toho, kdo nelže sám sobě, se rodí pokoj

Papež k východním katolickým biskupům: Pán se nebude ptát na vaše jurisdikce

Bartoloměj: „Dar Petrových relikvií je klíčovým krokem směrem k jednotě“

Bůh zachraňuje nabídkou, nikoli nařízením

O Skutcích apoštolů - »Nevydávejte se v nebezpečí, že byste bojovali proti Bohu«

In vitro pro lesby: Uspokojování tužeb za každou cenu

O daru služebného kněžství

Vatikánská varování k německé synodální cestě

František: Zdravotní péče vykonávaná srdcem udravuje na těle i na duchu

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Z odvážné pokory toho, kdo nelže sám sobě, se rodí pokoj

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se dnes dopoledne konala zvláštní audience pro příslušníky Italské vězeňské služby. Sešlo se jich jedenáct tisíc v čele se svým generálním ředitelem. Papež František oslovil kromě samotných příslušníků také vězeňské kaplany a nakonec vězně. Začal poděkováním:

„Chtěl bych především poděkovat policejní složce a personálu. Děkuji, protože vaše práce je skrytá, často obtížná a neútešná, avšak zásadní. Děkuji za každý úkon vaší služby, ve kterém si počínáte nejen jako nutná ostraha, nýbrž opora tomu, kdo je slabý. Víím, že to není snadné, [...] ale takto se stáváte tkalci spravedlnosti a naděje. Díky vám.“

»Pamatujte na vězně, jako byste byli sami vězněni s nimi« (Žid 13,3) – tato pasáž z listu Židům se myslím obzvláště hodí do vaší situace, pokračoval papež. Trávíte spoustu času v místech bolesti, kde ručíte za bezpečnost, aniž byste zapomínali na úctu k lidské bytosti.

„Děkuji vám tedy, že nejste pouze strážci, ale především opatrovníky lidí, kteří jsou vám svěřeni, aby si uvědoměním zla, kterého se dopustili, osvojili perspektivu znovuzrození ku prospěchu všech. Jste tak povoláni být mosty mezi vězením a občanskou společností. Svoji službou a prokazováním ryzího soucitu můžete překlenovat vzájemný strach a drama lhostejnosti.“

Papež pak poukázal na problém přeplněnosti nápravných ústavů, což je v Itálii závažný problém. „Je proto nezbytné zaručit ucházející podmínky k životu, protože jinak se vězení stanou skladištěm vzteku, nikoli místem obnovy,“ dodal. Potom se obrátil k vězeňským kaplanům, řeholnicím a dobrovolníkům vězeňské pastorace:

„Chci vám říci: kupředu! Vpřed, když se ocitáte v těch nejobtížnějších situacích s pouhou silou úsměvu a naslouchajícího srdce; vpřed když na sebe berete břemena druhých a vnášíte je do modlitby. Vpřed, když ve styku s chudobou, kterou potkáváte, spatříte svoji vlastní chudobu. To je dobré, protože je v první řadě nezbytné uznat, že sám potřebuji odpuštění. Potom se vlastní ubohosti stanou skryšemi Božího milosrdenství; potom se jako ti, kterým bylo odpuštěno, stanete věrohodnými svědky Božího odpuštění. Jinak hrozí, že budete přinášet sebe a svoji domnělou soběstačnost. Před tím se mějte na pozoru! Vpřed, protože svým posláním nabízíte útěchu. A je velice důležité nenechat samotným toho, kdo se cítí sám.“

Pán vstoupil k Zacheovi, nehledě na předsudky těch, kteří věří, že evangelium je určeno „pořádným lidem“. Evangelium naopak vyžaduje špinit si ruce. Díky, že si špiníte ruce! Jen tak dál. Svoji službou těšíte Boží srdce.

„Nakonec třetí slovo, které bych rád adresoval vězněným. Je to slovo odvaha. Říká vám jej sám Ježíš. „Odvaha“ je srdnatost, toto slovo se váže k srdci. Buďte srdnatí, protože jste v Božím srdci. V Jeho očích jste cenní a třebaže si připadáte opuštěni a nehodní, neztrácejte odvahu. Vy, věznění, jste důležití pro Boha, který ve vás chce činit divy. I pro vás jedna věta z Bible, z prvního Janova listu: »Bůh ví všechno lépe než naše svědomí« (1 Jan 3,20). Nenechte se nikdy uvěznit v temné cele zoufajícího srdce, nepodlehnete rezignaci. Bůh je větší než každý problém a očekává vás v lásce. Postavte se před Ukřižovaného, vystavte se Ježíšovu pohledu jednoduše a upřímně. Odtud, z odvážné pokory toho, kdo nelže sám sobě, se rodí pokoj, opět vzkvétá důvěra, že jsme milováni, i síla jít vpřed. Představuji si, že na vás hledím a pozoruji ve vašich očích zklámání a zmar, zatímco vaše srdce ještě tepe nadějí, která se často pojí se vzpomínkou na vaše drahé. Odvahu, nezhášejte nikdy plamínek naděje.“

Živit tento plamínek – pokračoval papež – je povinností všech, a to tak, aby trest neohrožoval právo na naději a byla zaručena vyhlídka na smíření a znovuzачlenění.

„Pochybení z minulosti se napravují, ale nelze zrušit naději na budoucnost. Doživotní vězení není řešením problému, opakují – doživotní vězení není řešením problému, nýbrž problém, který je třeba řešit. Pokud se vězení uzavře naději, společnost přijde o budoucnost. Nikdy neodnímat právo na nový začátek! Vy, drazí bratři a sestry, dosvědčujete svojí prací a svojí službou toto právo: právo na naději, právo na nový začátek. Ještě jednou vám děkuji. Vpřed, odvahu, s Božím požehnáním opatrujte ty, kdo jsou vám svěřeni. Modlím se za vás a prosím také vás, abyste se modlili za mne. Děkuji.“

Končil papež František svoji promluvu k příslušníkům Italské vězeňské stráže.

Papež k východním katolickým biskupům: Pán se nebude ptát na vaše jurisdikce

Vatikán. Zvláštní úkoly katolických východních církví v oblasti ekumenismu a zejména ve vztazích s pravoslavnými připomněl papež František při dnešní audienci pro evropské biskupy těchto církví. Jak zdůraznil, čerpají ze stejných pramenů spirituality, liturgie a teologie. Se zvláštním pozdravem se obrátil k ukrajinským biskupům. Tamní řeckokatolíci jsou dnes vůbec největší katolickou východní církví.

Papež poznamenal, že přítomnost východních biskupů ve Vatikánu odkazuje k bohatství obřadů katolické církve, které se neomezuje na latinskou tradici. Jak učí II. vatikánský koncil, tato různodost jednotu církve nenarušuje, nýbrž naopak, vyjadřuje se právě skrze ni.

František připomněl svědectví východních církví během komunistického pronásledování. Navázal na svou nedávnou návštěvu v Rumunsku, kde započel mezi blahoslavené sedm biskupů-mučedníků tamní řeckokatolické církve.

„Byla to příležitost ukázat, jak velmi vám je vděčná celá katolická církev i Petrův nástupce za svědectví věrnosti společenství s římským biskupem, vydávané opakovaně v dějinách, někdy až k prolití krve. Tato věrnost je vzácným klenotem dědictví vaší víry, nesmazatelným rozpoznávacím znamením, jak nám připomíná jeden z rumunských mučedníků, který ve chvíli, kdy byl vyzván, aby se zřekl katolického společenství, pravil: „má víra je mým životem“.

Svatý otec zdůraznil, že katolickost východních církví nic neubírá jejich zvláštní identitě, ale naopak dovoluje její plné uskutečňování, neboť ji chrání například před uzavřeností v sobě nebo upadáním do národních či etnických partikularismů. Papež také dodal, že partikularismy jsou ohrožením naší civilizace, mění se v populismy, které chtějí všechno řídit a uniformovat. Zdůraznil, že v dnešním světě musejí být křesťané šířiteli dialogu a smíření. Proto ve vztazích s nekatolíky je třeba usilovat o zahojení ran minulosti a překonávání předsudků a roztržek.

„Hluboké prožívání vašich církevních tradic vás přivádí k pramenům spirituality, liturgie a teologie, z nichž čerpají také pravoslavné církve. Je krásné být svědky takto velkých bohatství! Také na akademické půdě je možné podporovat společné studijní programy a kulturní výměny, do nichž by se měli zapojovat zejména mladí kněží, aby se formovali v otevřené mentalitě. Především a při každé příležitosti si pomáhejme navzájem k prožívání milosrdné lásky ke všem. Tato láska nezná kanonická území a jurisdikce. Bolí mne, když vidím také u katolíků boj o jurisdikce. Prosím vás o to...“

Právě milosrdná láska má vždy přednost a nikdy neskončí, dodal Petrův nástupce a vybídl ke společné péči o trpící, opuštěné a chudé, povzbudil k pozornosti vůči marginalizováním, jakou

jsou „děti, které nespátří světlo světa, mladí připravení o naději, rodiny pokoušené k rozpadu, nemocní či odepsaní staří lidé“. Budeme-li takto činit, připravujeme se na společný život v jediném nebeském království, do něhož jsme byli povoláni, dodal František:

„Tam nebudeme Pánu skládat účty z toho, jaká území byla pod naší jurisdikcí, ani jak jsme přispěli k rozvoji naší národní identity. Zeptá se nás, jak jsme byli schopni milovat bližního, každého bližního, a hlásat evangelium spásy těm, které jsme potkali na cestách života.“

Zdůraznil papež František a povzbudil biskupy katolických východních církví, aby se modlili o tuto milost a usilovali o ducha společenství.

Vatikán. Relikvie svatého Petra darované „naším bratrem papežem Františkem jsou novým milníkem na cestě sblížení, klíčovým krokem v dialogu lásky, zahájeném před více než padesáti lety našimi předchůdci“, říká ekumenický patriarcha Bartoloměj v exkluzivním rozhovoru pro Vatican News a Osservatore Romano. Otázky kladl ediční ředitel vatikánských sdělovacích prostředků Andrea Tornielli.

Svatosti, jaká byla vaše první reakce, když jste obdržel od papeže Františka darem schránku s devíti fragmenty kostí, považovaných za relikvie apoštola Petra?

„Musíme přiznat, že zpočátku jsme byli velmi překvapení, když jsme se dozvěděli, že Jeho Svatost, náš bratr papež František, je odhodlán darovat nám takový poklad. Jeho gesto mnohé překvapilo. Dokonce ani delegace ekumenického patriarchátu, jež byla v Římě na patronátní slavnosti naší sesterské církve, nic takového neočekávala. Zpravidla jsou události tohoto druhu předmětem protokolárních diskusí. Tak tomu ale tentokrát nebylo. S veškerou upřímností si vážíme tohoto daru, který je projevem spontánnosti, znamením pravé bratrské lásky, která dnes pojí katolíky a pravoslavné.“

Jaký význam má toto gesto?

„Můžeme rozlišit přinejmenším tři hluboké významy. Především, příjezd relikvií svatého apoštola Petra do sídla Ekumenického patriarchátu v Konstantinopoli je sám o sobě požehnáním. Svatý Petr je ústřední postavou svatosti, protože je apoštolský a po mnoha stránkách blízký všem křesťanům. Je apoštolem vyznání, ale zároveň také zapření. Svatý Petr je svědkem vzkříšení, znamením naděje pro všechny křesťany. Druhý význam, který by měl být připomenut, je vztah bratrství, který pojí sv. Petra a sv. Ondřeje, patrona Ekumenického patriarchátu. Stejným způsobem, jakým jsou tito dva apoštolové bratřími podle těla, tak také naše církve v Římě a Konstantinopoli jsou sestrami. A konečně třetí význam je ekumeničtější a odkazuje k hledání jednoty a společenství. Tento dar našeho bratra papeže Františka je novým milníkem naší cesty sblížení, klíčovým krokem dialogu milosrdné lásky, zahájeném před více než padesáti lety našimi předchůdci; dialogu, který byl nyní svěřen požehnání svatého apoštola Petra. Připomeňme jen tato apoštolova slova, která v našem aktuálním kontextu nabývají velice zvláštních dimenzí: „Mějte se proto navzájem rádi upřímně a vroucně. Vždyť se vám dostalo nového života, a to ne plodivou silou pomíjející, ale nepomíjející: živým a neproměnným Božím slovem (1 Pt 1, 22b-23).“

Řekl konstantinopolský patriarcha Bartoloměj v rozhovoru pro vatikánská média.

Angelus

15.9.2019

Bůh zachraňuje nabídkou, nikoli nařízením

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní evangelium (Lk 15-1-32) začíná těmi, kdo kritizují Ježíše, když jej spatří ve společnosti celníků a hříšníků, a s opovržením poznamenávají: »Přijímá hříšníky a jí s nimi«

(v.2). Tato věta se ve skutečnosti stává znamenitou zprávou. Ježíš *přijímá hříšníky a jí s nimi*. To se děje s námi na každé mši v každém kostele: Ježíš nás rád přijímá u svého stolu, kde za nás obětoval sebe sama. Mohli bychom napsat na brány svých kostelů větu: „Tady Ježíš přijímá hříšníky a stoluje s nimi“. Pán, který odpovídá těm, kdo jej kritizovali, vypráví tři podobenství, překrásná tři podobenství, která ukazují jeho náklonnost k těm, kdo mají pocit, že jsou od Něho daleko. Bylo by krásné, kdyby si dnes každý z vás vzal Lukášovo evangelium, patnáctou kapitolu a přečetl si tato tři podobenství. Jsou překrásná.

V prvním podobenství říká: »Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devětadevadesát v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde« (v.4). *Kdo z vás?* Ten kdo má zdravý rozum nikoli. Spočítá si to a obětuje jednu, aby zachránil těch devětadevadesát. Bůh se však nevzdává, ležíš mu na srdci právě ty, kdo dosud neznáš krásu jeho lásky, ty, kdo jsi ještě nikdy nepřijal Ježíše za střed svého života, ty, kdo nedovedeš překonat svůj hřích, ty, který možná kvůli něčemu zlému, co se ti v životě stalo, nevěříš v lásku. V druhém podobenství jsi onou mincí, s jejíž ztrátou se Pán nesmiřuje a ustavičně ji hledá, což znamená, že v Jeho očích jsi drahocenný, že jsi jedinečný. V Božím srdci tě nikdo nemůže nahradit. Máš tam místo a nikdo tě nemůže nahradit; i já a nikdo mne nemůže v Božím srdci nahradit. A v třetím podobenství je Bůh otcem, který čeká na návrat marnotratného syna. Bůh nás vždycky očekává, neochabuje, neztrácí odvalu, neboť my a každý z nás jsme oním opětovně objatým synem, znovu nalezenou mincí, onou laskanou ovečkou vkládanou na ramena. Každý den čeká, že si všimneme Jeho lásky. A ty řekneš: „Já jsem toho ale natropil moc, přespříliš jsem toho nastropil.“ Neměj strach: Bůh tě miluje, má tě rád takového, jaký jsi, a ví, že pouze Jeho láska může tvůj život změnit.

Avšak tato nekonečná Boží láska k nám hříšníkům, která je *jádrém evangelia*, může být odmítnuta. Tak činí starší syn z podobenství. Nechápe v té chvíli lásku a na mysli má spíše zaměstnavatele než otce. Toto nebezpečí se týká také nás, totiž věřit spíše v jakéhosi rigorózního boha než milosrdného; boha, který potírá zlo spíše silou než odpuštěním. Tak tomu není. Bůh zachraňuje láskou, nikoli mocí; nabídkou, nikoli nařízením. Avšak starší syn, který neakceptuje otcovo slitování, se uzavírá a dopouští se nejhorší chyby: pokládá se za spravedlivého, za zrazeného a všechno posuzuje podle svého pojetí spravedlnosti. Takto se rozzlobí na bratra a vytýká otcí: »Dal jsi zabít vykrmené tele, když se vrátil tenhle tvůj syn« (srov. v.30). *Tenhle tvůj syn*. Nenazývá jej *můj bratr*, ale *tvůj syn*. Považuje se za jedináčka. Také my se mýlíme, když se považujeme za spravedlivé a máme za to, že špatní jsou ti druzí. Nepovažujme se za dobré, protože sami, bez pomoci Boha, který je dobrý, nedovedeme přemoci zlo. Nezapomeňte si dnes vzít evangelium a přečíst si tato tři podobenství z patnácté kapitoly z Lukáše. Prospěje vám a ozdraví vás.

Jak porazit zlo? Přijetím odpuštění od Boha, přijetím odpuštění od bratří. Děje se tak pokaždé, když jdeme ke zpovědi. Tam se nám dostává Otcovy lásky, která přemáhá náš hřích. Ten už není, Bůh jej zapomíná. Když odpouští Bůh, už si nepamatuje, zapomíná naše hříchy, zapomíná. Bůh je k nám tolik dobrý! Ne jako my, kteří si - poté co prohlásíme „to nevádí“ - při první příležitosti vzpomeneme na utrpené příkoří i s úroky. Ne, Bůh ruší zlo, obnovuje naše nitro a tak umožňuje, aby se v nás opět zrodila radost, ne smutek, ne temnota v srdci, ne podezření, nýbrž radost.

Bratři a sestry, odvahu, s Bohem nemá žádný hřích poslední slovo. Madona, která rozvazuje životní uzly, ať nás osvobodí od domnělé, námi nárokované spravedlnosti a dá nám pocítit potřebu jít k Pánu, který na nás vždycky čeká, aby nás obejmul a odpustil nám.

Generální audience

18.9.2019

O Skutcích apoštolů - »Nevydávejte se v nebezpečí, že byste bojovali proti Bohu«

Kritéria rozlišování formulovaná mudrcem Gamalíelem

(Sk 5,39)

Drazí bratři a sestry, dobrý den.

Pokračujeme v katechezi o Skutcích apoštolů. Petr a apoštolové odpověděli odvážně na zákaz židovské velerady učit ve jménu Kristově, že nemohou být poslušní tomu, kdo chce zabránit šíření evangelia ve světě.

Dvanáct apoštolů tak vykazuje „poslušnost víry“, kterou chtějí vzbudit ve všech lidech (srov. Řím1,5). Počínaje Letnicemi totiž nejsou „sami“. Zakoušejí onu zvláštní součinnost, která je decentralizuje a přiměje říkat: »my a Duch svatý« (Sk 5,32); cítí, že nemohou říci jen „já“, nýbrž „my“ a »Duch svatý a my« (Sk 15,28). Jsou lidmi, kteří nejsou sami sobě středem. Silou tohoto spojenectví se apoštolové nedají nikým zastrašit. Měli impozantní odvalu. Připomeňme si však, že byli zbabělí. Všichni utekli, rozutekli se, když byl Ježíš zadržen policií. Všichni. Ze zbabělců se však stali odvážlivci. Proč? Protože s nimi byl Duch svatý. Totéž se stane nám. Budeme-li mít v sobě Ducha svatého, budeme mít odvalu jít dál. Odvalu zvítězit v mnoha bojích, nikoli sami sebou, nýbrž Duchem, který je v nás. Necouvnuv v jejich stopách neochvějní svědkové Vzkříšeného Ježíše, jako mučedníci všech dob i té naší. Mučedníci dávají život, neskrývají, že jsou křesťané. Před lety, i dnes je mnoho takových. Pomysleme na kopty, kteří byli před čtyřmi roky zavražděni na libyjské pláži. Všichni byli podřezáni. Ale poslední slovo, které pronášeli, bylo: „Ježíši, Ježíši“. Neprodali víru, protože s nimi byl Duch svatý; jsou to mučedníci dneška. Apoštolové jsou „megafony“ Ducha svatého; byli posláni Zmrtvýchvstalým šířit pohotově a bez váhání Slovo, jež uděluje spásu.

Tato rozhodnost opravdu otřásla židovským „náboženským zřízením“, které se cítí ohroženo a odpovídá násilím a odsuzováním k smrti. Pronásledování křesťanů je vždycky stejné. Lidé, kteří nechtějí křesťanství, se cítí ohroženi a tak zabíjejí křesťany. Ve veleradě však povstal odlišný hlas, patřící jednomu farizeji, který se rozhodl postavit hráz reakci svých souvěrců. Jmenoval se Gamaliel, moudrý muž, »učitel Zákona, velmi vážený u všeho lidu«. U něho se svatý Pavel naučil dodržovat »zákony otců« (srov. Sk 22,3). Gamaliel si vezme slovo a ukáže svým bratřím, jak uplatňovat *umění rozlišovat* v situacích, jež se vymykají běžnému rámci.

Zmiňuje několik postav, které se prohlásily za Mesiáše, a ukazuje, že každý lidský záměr může zpočátku mnohé strhnout a pak ztroskotá, zatímco všechno, co pochází shůry a nese „podpis“ Boha, zůstává natrvalo. Lidské projekty vždycky ztroskotají, jsou dočasné jako my. Pomyslete na všechny politické projekty, a jak se ve všech zemích mění. Pomyslete na velká impéria, pomyslete na diktatury minulého století. Myslely si, že jsou mocné a ovládnou svět. A potom se všechny zhroutily. Pomyslete i na dnešní impéria. Zhroutí se, nebude-li s nimi Bůh, protože lidská síla není trvalá. Pomysleme na dějiny křesťanů, také dějiny církve se spoustou hříchů a pohoršení a množství špatností během dvou tisíc let. Proč se nezhroutila? Protože je tam Bůh. My jsme hříšníci a často působíme také pohoršení. Bůh je však s námi. Bůh zachraňuje nejprve nás a potom je, ale vždycky zachraňuje Pán. Silou je „Bůh s námi“. Gamaliel tedy zmínkou o těch, kteří se prohlašovali za Mesiáše, ukazuje, že každý lidský projekt může nejprve získat přízeň a potom ztroskotá, a vyvozuje z toho, že pokud učedníci Ježíše z Nazareta uvěřili podvodníkovi, nutně zmizí. Pokud však následují někoho, kdo pochází od Boha, je lépe nesnažit se je zničit; a varuje: »Nevydávejte se v nebezpečí, že byste bojovali proti Bohu« (Sk 5,69). Takovémuto rozlišování nás učí.

Jsou to pokojná a prozíravá slova, která umožňují nahlédnout křesťanskou událost v novém světle a nabízejí kritéria, mající „příchuť evangelia“, protože zvou k rozpoznávání stromu podle ovoce (srov. Mt 7,16). Dotýkají se srdcí a mají kýžený účinek: ostatní členové velerady se přidrží jeho mínění a přestanou usilovat apoštolům o život, tedy o jejich zabití.

Prosme Ducha svatého, ať v nás působí, abychom si jak osobně, tak společně mohli osvojit *habitus* rozlišování. Prosme Jež o umění nahlížet vždycky jednotu dějin spásy skrze

znamení Božího působení v naší době a na tvářích těch, kdo jsou po našem boku, abychom se naučili, že čas a lidské tváře jsou zvěstovateli živého Boha.

18.9.2019

In vitro pro lesby: Uspokojování tužeb za každou cenu

Francie. Francouzi znepokojení novým zákonem o umělém oplodnění pro lesby a samotné ženy by měli vyjít do ulic. Je to jejich povinnost – prohlásil předseda Francouzské biskupské konference. Na 6. října svolalo hnutí Manif pour tous do Paříže masovou demonstraci. Už v minulosti zorganizovalo protest milionů Francouzů proti legalizaci jednopohlavních manželství.

Arcibiskup Eric de Moulins-Beaufort oznámil, že se osobně demonstrace nezúčastní, protože církev není pořadatelem této akce. Biskupy nicméně znepokojuje arogance vlády, která chce zajistit přístup k oplodnění „in vitro“ lesbickým pářím a samotným ženám, navzdory nesouhlasu naprosté většiny společnosti i bioetické komise. Ukazuje to, že deklarace o dialogu se společností zůstává mrtvou literou. Jak dodává předseda francouzského episkopátu, dalším znepokojujícím rysem je podceňování potřeb dítěte, které se oficiálně připravuje o otce. Stejně tak nebezpečné je také zasahování do kompetencí vyhrazených lékařství, říká arcibiskup Eric de Moulins-Beaufort:

„Lékařství se přetváří ve zprostředkovatele služeb. Má předcházet frustraci a utrpení, které je reálné a hluboké, když není možné mít dítě. K lékařským technikám se sahá nikoli kvůli léčení, ale jako odpověď na jisté touhy. Jako biskupové chceme varovat společnost před důsledky této cesty. Státu se totiž zdá, že může vyřešit tato utrpení a frustrace nejen prostřednictvím lékařských zákroků, ale také právní cestou, aby se vytvářel dojem, že je všechno v pořádku. Je to však cesta, na které bude obtížné přibrzdit. Již nyní si můžeme být jisti, že po in vitro pro lesby budou akceptovány také „pronájem dělohy“. Smutné je také to, že lékařská věda se vydává na cestu, která jí nepřísluší, a jsou na ni vynakládány velké lidské a finanční rezervy, zatímco zdravotní služba vážně pokulhává.“

Předseda Francouzské biskupské konference poukazuje také na zvláštní úlohu křesťanů v probíhající debatě. Mají ukazovat krásu lidské přirozenosti – a zároveň poukazovat na její hranice.

„Víra nás osvěcuje a osvobozuje od toho, co člověka zaslepuje, a tedy od jisté fascinace technikou, od strachu ze samoty, strachu z toho, že nebudeme milováni a sami nebudeme milovat. Právě o to tady přece jde. Dítě v sobě nese výzvu k vyjití ze sebe, k bezpodmínečné lásce. Je to velmi krásné, ale nelze ospravedlňovat všechny krkolomnosti, které se činí ve snaze uspokojit touhu po dítěti. Umění milovat lze vyjadřovat také jinak. Vyžaduje to však ze strany naší společnosti větší citlivost k osamělým lidem, k těm, kteří nemohou mít děti, včetně homosexuálů. Naštěstí existuje mnoho homosexuálních lidí, kteří se smířili se svou bezdětností, protože vědí, že s lidským životem se nesmí takto experimentovat, a slouží proto společnosti svými silami, velkodušně a kreativně. My křesťané tedy musíme ukazovat, že existují jiné cesty než uspokojování svých tužeb za každou cenu,“ řekl Vatikánskému rozhlasu arcibiskup Eric de Moulins-Beaufort, který stojí v čele francouzského episkopátu.

Kázání z Domu sv. Marty

19.9.2019

O daru služebního kněžství

Vatikán. „Služebné kněžství je dar, nikoli funkce či pracovní smlouva,“ kázal papež při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. „Pokud si dar přivlastníme – řekl dále - koncentrujeme ho na sebe, transformujeme na funkci a vyprazdňujeme, ať už jde o episkopát či presbyterát. Z nedostatku rozjímání o tomto daru se rodí všechny deviace, které známe.“

Petrův nástupce sloužil dnes eucharistii spolu s mnoha biskupy a kněžími a v homilii připomněl 25. výročí svěcení přítomného kardinála Edoarda Menichelliho, emeritního arcibiskupa Ancony, který zanedlouho dovrší osmdesát let. Papež komentoval liturgické čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla, který praví Timotejovi (1 *Tim* 4,12-16): »Nenech v sobě ležet ladem Boží dar, který ti byl dán«.

„Není to pracovní smlouva. »Musím dělat, pracovat...«, dělání je na druhém místě. Musím tento dar přijmout a opatrovat jako dar. Odtud, z rozjímání tohoto daru pramení všechno. Když na to zapomeneme, přivlastňujeme si dar a transformujeme ho na funkci, vytrácí se jádro služebného kněžství, ztrácí se ze zřetele Ježíšův pohled, který na nás všech spočinul se slovy: následuj mě. Přestává se dbát na to, že jde o zdarma daný dar.“

Římský biskup proto varuje před rizikem.

„Z nedostatku rozjímání o služebném kněžství jakožto daru pocházejí všechny deviace, které známe. Od těch nejohavnějších, které jsou úděsné, až k těm všedním, kterými služebnost koncentrujeme kolem sebe a nikoli kolem zdarma daného daru a v lásce k Tomu, který nám jej daroval.“

„Dar – jak praví apoštol Pavel - »byl dán prorockým vnuknutím a vkládáním rukou starších«, a to biskupům i všem kněžím,“ pokračoval František a zdůraznil „nezbytnost ustavičného rozjímání o této služebnosti jakožto daru nikoli jako o funkci. Dělejme, co můžeme, v dobré vůli, inteligentně, ba chytře; neustále však chraňme tento dar.“

Opomenout centrální postavení tohoto daru, dodal papež, je lidské. A jako příklad, dal epizodu z dnešního evangelia (*Lk* 7,36-50), které popisuje, jak jeden farizeus pozval Ježíše k sobě domů k jídlu, ale opominul všechny obřadní předpisy spojené s pohostinností. Ježíš mu to vytknul, když se farizeus v duchu ušklíbnul nad projevy přízně a lásky jisté hříšnice, která pomazala Ježíšovy nohy a vlasy drahocenným olejem.

„Onen muž byl dobrý farizeus, který zapomněl na projevy zdvořilosti vůči hostu. Pohostinnost je také dar. Na dary se zapomíná, je-li v pozadí nějaký zájem a chci-li něco vykonat, udělat. Ano, máme prokazovat skutky a jednat. Prvním posláním nás kněží je zvěstovat evangelium, ale také jej chránit. Střežit střed, zdroj, ze kterého prýští toto poslání a jímž je dar, který jsme dostali zdarma od Pána.“

„Pán ať nám pomůže střežit tento dar, abychom viděli svoje služebné poslání primárně jako dar a potom jako službu, abychom ho nezničili a nestali se podnikateli a pleticháři,“ modlil se papež František v závěru dnešního kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

19.9.2019

Vatikánská varování k německé synodální cestě

Německo. Církev v Německu nastoupila vlastní synodální cestu. Její počínání vzbuzuje otazníky v jiných místních církvích a rovněž ve Vatikánu, jak dosvědčuje papežův list Němcům a naposled list kardinála Marca Ouelleta německému episkopátu. Situaci přibližuje berlínský korespondent Vatikánského rozhlasu Tomasz Kycia.

List adresovaný „**Putujícím Božím lidu v Německu**“, ve kterém František apeluje na jednotu německých katolíků s všeobecnou církví, se zakládá na iniciativě představitelů tří hlavních vatikánských úřadů. Podle časopisu „Herder Korrespondenz“, jenž se odvolává na tři nezávislé římské zdroje, o papežovu reakci na kontroverzní „synodální cestu“ požádali společně kardinálové Luis Ladaria SJ (prefekt Kongregace pro nauku víry), Marc Ouellet (prefekt

Kongregace pro biskupy) a Pietro Parolin (státní sekretář Svatého stolce). Papež František požádal o konzultaci rovněž německého kardinála Waltera Kaspera.

„Herder Korrespondenz“ uvádí, že tři jmenovaní kardinálové se sešli na pracovní schůzce letos v květnu. Setkání inicioval kardinál Ouellet znepokojený zprávami apoštolského nuncia v Německu o přípravách tzv. „synodální cesty“, v jejímž rámci se chtějí němečtí biskupové spolu s Centrálním výborem německých katolíků zabývat otázkami jako je kněžství žen, možnost zrušení celibátu a změna katolické sexuální etiky.

Podle „Herder Korrespondenz“ pracovní skupina vybrala prefekta kongregace pro nauku víry, kardinála Ladariu, aby představil papeži projekt příslušného listu německým biskupům. Potvrdilo to rovněž tiskové středisko Svatého stolce. František po konzultaci obsahu listu s kardinálem Kasperem adresoval nakonec dokument všem německým katolíkům.

V rozhovoru pro „Herder Korrespondenz“ kardinál Walter Kasper vyjádřil údiv nad tím, jak někteří němečtí biskupové na tento papežský list zareagovali. „V Německu byl sice přijat s velkým uznáním, ale následně jej odložili stranou a nadále pokračují po svém. Bez obnovy víry však všechny, dokonce i dobře promyšlené strukturální reformy vyzní do prázdna,“ uvedl kardinál Kasper a dodal, že František postavil do centra pozornosti evangelizaci a pokračuje tak v linii všech pontifikátů počínaje Pavlem VI. „Klameme sami sebe pokud tvrdíme, že novou radost z víry je možné probudit pouhými strukturálními reformami. Nakonec mohou vést k novému, ještě hlubšímu zklamání,“ řekl kardinál Kasper.

Na začátku září v listu adresovaném předsedovi německého episkopátu kardinál Marc Ouellet potvrdil znepokojení Vatikánu nad vývojem situace v německé místní církvi a přiložil list Papežské rady pro právníké texty. V dokumentu se konstatuje, že plány německých biskupů porušují kanonické normy a směřují ke změně všeobecných norem a učení církve. Předseda německého episkopátu kardinál Marx prefektovi Kongregace pro biskupy odepsal, že německá „synodální cesta je proces *sui generis*“ a její usnesení nemají být čtena ve světle kanonického práva. „Doufáme, že výsledky formování veřejného mínění v naší zemi budou nápomocné rovněž celé všeobecné církvi a jiným episkopátům,“ napsal kardinál Marx.

20.9.2019

František: Zdravotní péče vykonávaná srdcem udravuje na těle i na duchu

Vatikán. Přes 650 lékařů a sociálních pracovníků, kteří se sjeli do Říma na sympóziu pořádané organizací SOMOS, pozdravil papež František ve vatikánské Aule Pavla VI. SOMOS – *Community Care* působí v New Yorku jako lékařská a pečovatelská síť sloužící zejména přistěhovalcům a sociálně znevýhodněným kategoriím obyvatel. Snaží se o vytváření přátelských vztahů mezi pacienty a lékaři, nabízí služby v rodném jazyce přistěhovalců, navazuje na znalost jejich kulturních zvyklostí a uvádí je do nových kulturních souvislostí.

„Vaše organizace vyniká empatickým přístupem a dokáže navazovat vztah důvěry s nemocnými a jejich rodinami prostřednictvím sdílení jejich života a sbližování se s jejich kulturou a jazykem, s cílem podpořit lidský vztah. Navazování osobních vztahů s těmi, jimž sloužíte, je chvályhodné. Je to postoj, je třeba podporovat ve společnosti směřující k individualismu, jenž spolu s utilitaristickou mentalitou vede ke globalizaci lhostejnosti.“

Tento každodenní přístup bojuje proti skartační kultuře, převládající v mnoha sociálních kontextech, vyzdvihl František. Poukázal také na „globální péči o člověka“, kterou organizace SOMOS nabízí, když poskytuje nejen lékařskou službu, ale také práci sociálně-zdravotnickou, preventivní lékařství či rehabilitační péči.

„Tato solidarita s nemocnými je pravým pokladem a je význačným rysem autentické zdravotní péče a pomoci, která staví do středu člověka a jeho potřeby.“

Přestože je zdravotní péče dnes chápána jako všeobecné právo člověka a základní dimenze lidského integrálního rozvoje, na světové úrovni zůstává stále právem, z něhož jsou mnozí vyloučeni. A dokonce i tam, kde je oficiální zdravotní péče zaručena, snadno převládá technicistní přístup k člověku, který převrací poslední smysl této péče, upozornil dále papež.

„Jakkoli všechny lékařské zásahy nemohou vyústit ve fyzické uzdravení, zdravotní péče vykonávaná s lidským srdcem má vždy schopnost prospívat životu, na těle i na duchu. Služba každého zdravotníka při nemocném proto nachází svůj nejdozrálejší, ale také nejúčinnější výraz tehdy, je-li prodchnutou láskou. A tento styl, počínající v malých každodenních gestech, činí ze zdravotnické kultury základní prvek obecného dobra.“

Svatý otec na závěr povzbudil přítomné, aby pokračovali ve svém důležitém poslání ve službě lidské křehkosti a svěřil je ochraně P. Marie, Těšitelky trpících.